

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE

02.03.2005. godina
Beograd

Kž. I 77/05

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Janka Lazarevića, predsednika veća, Dragomira Milojevića, Milene Inić-Drecun, Gorana Čavline i Bate Cvetkovića, članova veća i savetnika Gordane Burlić, kao zapisničara, u krivičnom predmetu protiv optuženog AA, zbog krivičnog dela prevare iz člana 171. stav 3. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, odlučujući o žalbama Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i branilaca optuženog, izjavljenim protiv presude Okružnog suda u Novom Sadu K.br. 263/04 od 4.11.2004. godine, u sednici veća održanoj 2.3.2005. godine u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog, a u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i branilaca optuženog, doneo je

P R E S U D U

ODBIJAJU SE kao neosnovane žalbe: Okružnog javnog tužioca u Novom Sadu i branilaca optuženog AA, a presuda Okružnog suda u Novom Sadu K.br. 263/04 od 4.11.2004. godine, POTVRĐUJE.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Novom Sadu K.br. 263/04 od 4.11.2004. godine optuženi AA oglašen je krivim za krivično delo prevare iz člana 171. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS i osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 3 (tri) godine u koju se uračunava vreme provedeno u pritvoru od 10.5.2004. godine, pa do pravosnažnosti presude odnosno do isteka rokova propisanih članom 146. stav 3. i 4. ZKP, a najduže dok ne istekne kazna zatvora izrečena prvostepenom presudom. Optuženi je obavezan da oštećenom BB isplati iznos od 900.000,00 dinara kao dinarsku protivvrednost iznosa od 15.000 evra na dan 25.4.2002. godine u roku od 30 dana po pravosnažnosti presude pod pretnjom prinudnog izvršenja, dok se za višak imovinsko-pravnog zahteva u pogledu kursne razlike i kamate do dana isplate oštećeni upućuje na građansku parnicu. Optuženi je obavezan da sudu na ime paušala isplati iznos od 5.000,00 dinara.

Protiv navedene presude žalbu je blagovremeno izjavio Okružni javni tužilac zbog odluke o kazni s predlogom da se pobijana presuda preinači i optuženom izrekne stroža kazna zatvora.

Žalbu je blagovremeno izjavio branilac optuženog zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni, s predlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje.

Žalbu je izjavio i drugi branilac optuženog zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, povrede krivičnog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o kazni s predlogom da se prvostepena presuda ukine i predmet vrati istom sudu na ponovno suđenje ili da se preinači tako što će optuženog osloboditi od optužbe ili mu izreći blažu kaznu.

Republički javni tužilac u podnesku Ktž.br. 197/05 od 4.2.2005. godine, predložio je da se prvostepena presuda preinači u smislu žalbenih navoda Okružnog javnog tužioca.

Vrhovni sud je u sednici veća održanoj u smislu člana 375. ZKP, u prisustvu optuženog, a u odsustvu uredno obaveštenih Republičkog javnog tužioca i branilaca optuženog, razmotrio spise predmeta, ispitao pobijanu presudu, cenio žalbene navode kao i predlog Republičkog javnog tužioca, pa nalazi:

Žalbe su neosnovane. Prvostepena presuda ne sadrži bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 380. stav 1. tačka 1. i 2. ZKP, na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti, niti bitne povrede na koje se u žalbama branilaca ukazuje. Neosnovano se žalbenim navodima branilaca optuženog ističe da je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, odnosno da nema razloga o odlučnim činjenicama. O svim odlučnim činjenicama dati su dovoljni, jasni i pravilni razlozi koji ne sadrže protivrečnosti, niti je izreka presude protivrečna datim razlozima. Odbrana optuženog detaljno je cenjena kako pojedinačno, tako i u odnosu na ostale izvedene dokaze.

Iz obrazloženja žalbi branilaca optuženog proizilazi da se presuda u suštini pobija zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, jer je sud presudu zasnovao na iskazima oštećenog BB i svedoka VV i GG, dok nije prihvatio kao verodostojnu odbranu optuženog AA. Takođe, u žalbama se ističe da je nelogično da oštećeni koji jedva poznaje optuženog, daje optuženom na zajam 15.000 evra ili 30.000 nemačkih maraka bez priznanice.

Suprotno navodima žalbi branilaca optuženog prvostepeni sud je dao ocenu svakog pojedinačnog dokaza, zatim

u njihovoj međusobnoj povezanosti, pa uz ocenu odbrane optuženog dao jasne i pravilne razloge zbog čega nije prihvatio kao verodostojnu odbranu optuženog.

Po oceni Vrhovnog suda, žalbenim navodima se ne dovodi u sumnju zaključak prvostepenog suda da je optuženi kritičnom prilikom od oštećenog BB zatražio hitnu pozajmicu u iznosu od 15.000 evra što u dinarskoj protivvrednosti iznosi 900.000,00 dinara lažno prikazujući sebe kao uspešnog poslovnog čoveka koji će novac vratiti u roku od 15 dana i tako oštećenog doveo u zabludu navodeći ga da mu na štetu svoje imovine isplati traženi novac, u nameri da sebi pribavi protivpravnu imovinsku korist. Novčanice su bile upakovane u tri bunta u apoenima od po 50 evra. Oštećeni mu je novac predao u prisustvu svedoka VV. Nakon isplate, pre isteka dogovorenog roka za vraćanje pozajmice, optuženi se nekoliko puta javljao oštećenom telefonom, a po isteku roka, više se nije javio.

Oštećenog BB i svedoka VV, optuženi je upoznao preko svedoka GG koju je upoznao u aprilu 2002. godine u autobusu na relaciji Novi Sad - Beograd i koja je radila kao sekretarica u firmi oštećenog i njegovog poslovnog partnera. Optuženi je GG poklonio karticu za mobilni telefon koju je ranije koristio, tako da nakon davanja novca optuženom, nisu mogli da stupe u kontakt sa njim, a svedok GG je na taj broj dobila poruku "Neka i tebe opljačkaju, kao što si i ti uradio mom detetu", koje se setila kasnije kada je optuženi prestao da se javlja oštećenom. Listajući telefonske brojeve došla je do saznanja da je poruku poslao izvesni DD sa kojim je oštećeni stupio u kontakt. Pored toga, svedok VV se na glavnom pretresu prisetio da im je optuženi prilikom poseta poklonio kalendar za 2002. godinu sa svojom slikom i napisanim nadimkom, pa je tako pouzdano utvrđeno da je optuženi poznavao oštećenog i svedoka Slavka Polovinu, koji su u pogledu identiteta potpuno sigurni da se radi o optuženom Nenadu Brezo, koga su prepoznali na glavnom pretresu, a njegova pojava je i uticala na svedoka VV da se priseti kalendara sa likom optuženog.

Suprotno žalbenim navodima izvedeni dokazi i ponašanje optuženog u periodu pre kritičnog događaja ukazuju da je prvostepeni sud pravilno zaključio da je kod optuženog postojala prevarna namera, odnosno namera pribavljanja za sebe ili druge protivpravne imovinske koristi, što je neophodan elemenat bića ovog krivičnog dela.

Pravno kvalifikujući utvrđeno činjenično stanje, pravilno je prvostepeni sud našao da se u radnjama optuženog AA stiču zakonska obeležja krivičnog dela prevare iz člana 171. stav 3. u vezi stava 1. KZ RS.

Pobijajući prvostepenu presudu u delu o dluge o kazni, branioci optuženog su naveli da je izrečena kazna prestroga i da nisu cenjene olakšavajuće okolnosti dok je Okružni javni tužilac u svojoj žalbi naveo da je izrečena kazna blaga i da ne odgovara društvenoj opasnosti izvršenog krivičnog dela i učinioca, stepenu krivične odgovornosti optuženog i pobudama iz kojih je krivično delo izvršeno.

Po oceni Vrhovnog suda, ovi žalbeni navodi su neosnovani.

Prvostepeni sud je pravilno utvrdio i cenio sve okolnosti koje su od značaja za odmeravanje kazne optuženom u smislu člana 41. Krivičnog zakona Savezne Republike Jugoslavije, pa je imajući u vidu težinu dela i društvenu opasnost optuženog kao izvršioca krivičnog dela pravilno našao da je u konkretnom slučaju izrečena kazna zatvora u trajanju od 3 (tri) godine, nužna za ostvarivanje svrhe kažnjavanja predviđene članom 33. KZ SRJ.

Iz izloženog, na osnovu člana 388. ZKP, odlučeno je kao u izreci ove presude.

Zapisničar Predsednik veća

Gordana Burlić, s.r. sudija,

Janko Lazarević, s.r.

Za tačnost otpravka

zž